

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Santen SAS

Verwerende partij: Directeur général de l'Institut national de la propriété industrielle

Dictum

Artikel 3, onder d), van verordening (EG) nr. 469/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 betreffende het aanvullende beschermingscertificaat voor geneesmiddelen moet aldus worden uitgelegd dat een vergunning voor het in de handel brengen niet kan worden beschouwd als de eerste vergunning voor het in de handel brengen in de zin van die bepaling wanneer deze vergunning betrekking heeft op een nieuwe therapeutische toepassing van een werkzame stof of van een combinatie van werkzame stoffen waarvoor reeds een vergunning voor het in de handel brengen is afgegeven voor een andere therapeutische toepassing.

(¹) PB C 25 van 21.1.2019.

Arrest van het Hof (Vierde kamer) van 9 juli 2020 (verzoeken om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Tribunal Specializat Mureș — Roemenië) — SC Raiffeisen Bank SA / JB (C-698/18) en BRD Groupe Société Générale SA / KC (C-699/18)

(Gevoegde zaken C-698/18 en C-699/18) (¹)

(Prejudiciële verwijzing – Richtlijn 93/13/EEG – Kredietovereenkomst inzake een persoonlijke lening – Volledig nagekomen overeenkomst – Vaststelling van het oneerlijke karakter van contractuele bedingen – Vordering tot restitutie van onverschuldigd betaalde bedragen op grond van een oneerlijke beding – Juridische procedures – Niet voor verjaring vatbare gewone juridische vordering – Persoonlijke, vermogensrechtelijke en voor verjaring vatbare gewone juridische vordering – Aanvang van de verjaringstermijn – Objectief moment van kennisneming door de consument van het bestaan van een oneerlijk beding)

(2020/C 287/05)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Tribunal Specializat Mureș

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: SC Raiffeisen Bank SA (C-698/18) en BRD Groupe Société Générale SA (C-699/18)

Verwerende partijen: JB (C-698/18) en KC (C-699/18)

Dictum

1) Artikel 2, onder b), artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale regeling die bepaalt dat de vordering tot nietigverklaring van een oneerlijk beding in een consumentenovereenkomst niet verjaart, maar die een verjaringstermijn stelt voor het instellen van de vordering die ertoe strekt de uit die nietigverklaring voortvloeiende terugbetalingsplicht te doen gelden, voor zover die termijn niet ongunstiger is dan die welke voor soortgelijke nationale vorderingen geldt (gelijkwaardigheidsbeginsel), en voor zover de uitoefening van de door het Unierecht en in het bijzonder door richtlijn 93/13 verleende rechten daardoor in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (doeltreffendheidsbeginsel).

- 2) Artikel 2, onder b), artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 1, van richtlijn 93/13 alsmede de beginselen van gelijkwaardigheid, doeltreffendheid en rechtszekerheid moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een aan de nationale regeling gegeven rechterlijke uitlegging volgens welke voor het instellen van een rechtsvordering tot teruggave van bedragen die op grond van een oneerlijk beding in een consumentenovereenkomst onverschuldigd zijn betaald, een verjaringstermijn geldt van drie jaar die begint te lopen vanaf de datum van volledige nakoming van deze overeenkomst, wanneer — zonder dat dit hoeft te worden onderzocht — wordt aangenomen dat de consument op die datum kennis had moeten hebben van het oneerlijke karakter van dat beding, of wanneer, wat vergelijkbare vorderingen op grond van bepaalde bepalingen van nationaal recht betreft, dezelfde termijn pas begint te lopen nadat de grondslag voor die vorderingen door de rechter is vastgesteld.
- 3) Het Hof van Justitie van de Europese Unie is met betrekking tot zaak C-699/18 niet bevoegd om de door de Tribunal Specializat Mureş (bijzondere rechter Mureş, Roemenië) in zijn beslissing van 12 juni 2018 gestelde vragen te beantwoorden.

(¹) PB C 54 van 11.2.2019.

Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 9 juli 2020 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Curtea de Apel Timișoara — Roemenië) — CT / Administrația Județeană a Finanțelor Publice Caraș-Severin — Serviciul Inspecție Persoane Fizice, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara — Serviciul Soluționare Contestații 1

(Zaak C-716/18) (¹)

(Prejudiciële verwijzing – Fiscale bepalingen – Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (btw) – Richtlijn 2006/112/EG – Artikel 288, eerste alinea, punt 4 – Bijzondere regeling voor kleine ondernemingen – Methode voor de berekening van de jaaromzet die als maatstaf dient voor de toepassing van de bijzondere regeling voor kleine ondernemingen – Begrip, met andere handelingen samenhangende handelingen die betrekking hebben op onroerende goederen’ – Verhuur van een onroerend goed door een natuurlijke persoon die meerdere vrije beroepen uitoefent)

(2020/C 287/06)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Curtea de Apel Timișoara

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: CT

Verwerende partij: Administrația Județeană a Finanțelor Publice Caraș-Severin — Serviciul Inspecție Persoane Fizice, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara — Serviciul Soluționare Contestații 1

Dictum

Artikel 288, eerste alinea, punt 4, van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/162/EU van de Raad van 22 december 2009, moet aldus worden uitgelegd dat, in het geval van een belastingplichtige natuurlijke persoon van wie de economische activiteit bestaat in de uitoefening van meerdere vrije beroepen en in de verhuur van een onroerend goed, deze verhuur geen “met andere handelingen samenhangende handeling” in de zin van die bepaling vormt wanneer deze handeling wordt verricht in het kader van een gebruikelijke beroepsactiviteit van de belastingplichtige.

(¹) PB C 65 van 18.02.2019.